

Coperta: Vlad Gruia www.pixelfarm.ro

Redactor: Cristina Tudorakis

Tehnoredactor: Annemarie Duncan

www.editura-rhea.com

proiect susținut de Asociația Culturală Ler

Toate drepturile asupra acestei lucrări aparțin autorului.

Reproducerea totală sau parțială a acestei lucrări fară acordul scris al autorului reprezintă infracțiune.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUPAȘ SFINTEȘ, VASILE

Răstignit între cruci / Vasile Lupaș Sfînteaș. - Târgoviște : Editura Rhea, 2019
3 vol.
ISBN 978-606-94604-7-4
Vol. 2. - 2019. - ISBN 978-606-94604-3-6

821.135.1

I

easupra Brașovului, clădit în piatră, muntele încremenise. Nici vântul nu mai mișca crengile și frunzele copacilor, nici fiarele sălbaticice nu se mai ițeau printre copaci. Cerul cu norii lui pufoși de vară se ridicase parcă, mai sus, deasupra pământului, trăgându-se departe de nimicnicia oamenilor.

Mândra armată a craiului Matei lăsase capul în pământ sub povara celei mai grele dintre înfrângeri: trădarea! Oștenii simpli, căliți în lupte multe și cu folos, duceau greu rușinea pe care regele lor le-o aruncase în spate. Armata ungară plecase în urmă cu două luni de la Buda spre Țara Românească pentru a pune săbiile ei lângă puterea magnifică, disperată și îndărătnică a valahilor. Românii și voievodul lor cel crunt și drept erau în acel an, 1456, singurii din Europa care îndrăzniseră a-l înfrunta pe Mahomed – Cuceritorul Constantinopolului, iar ei, soldații maghiari, singurii care trădaseră.

În cortul său de campanie, mare, alb și frumos decorat cu blazoanele familiei sale, Matei - regele Ungariei nu părea nici rușinat, nici tulburat, nici încurcat de întorsătura pe care el o dăduse evenimentelor acelui cumplit an.

- Pe Drăculea să-l adormiți și să-l legați pe un cal și să plece acum spre Buda! rosti el către unul din căpitaniii săi.

Jiskra, căpitanul ceh, intrat cu simbrie în oastea lui Corvin, dădu să iasă din cort, dar fu oprit de un nou ordin al regelui:

- Să-i dați de două ori mai multe prafuri de dormit cât ați da unui om normal! Să-l îmbrăcați în straie ostășești și să-l legați pe cal drept ca și cum ar călări el însuși! De la

distanță să nu poată nimeni să știe că el este pe cal! Și, Jiskra, să te iei cu mine două mii de oameni!

Cehul, un mercenar mic și îndesat, cu bustul mare, disproporționat și cu picioare scurte, clădit parcă mai mult pentru războaiele purtate călare decât pentru viața pașnică, tresări. De obicei, nu comenta ordinele primite, dar, de această dată, întrebă nedumerit:

- Două mii de oșteni, Doamne? Cine să ne atace? Oastea valahă e peste munți, ei nu au cum să știe că voievodul lor...

- Nu de oastea valahă mă tem eu, căpitane! Îl întrerupse regele precipitat. Cavalerii pe care tocmai i-am alungat din tabăra noastră mă îngrijorează!

- Ei sunt doar patru, Doamne! Iau zece oameni de-a mei și îi hăituiesc în pădure până îi prind și-ți aduc leșurile lor dacă poruncești!

- Tu știi despre cine vorbim aici, Jiskra? se răsti agitat și enervat Corvin. Cei pe care i-au văzut sunt cavalerii Stroe, Ler, Mihnea și Marcu! De la Buda și până în Anatolia toți războinicii, de fiecare neam sau limbă, le cunosc numele și isprăvile peste firea omenească. Da! De ei mă tem!

- Maria Ta, și eu am trăit printre soldați și am văzut uneori isprăvi frumoase, dar nu cu adevărat însemnate, sunt răstălmăcite de la o tabără la alta și ajung după ceva vreme de o sută de ori mai fioroase decât au fost aievea!

Un râs nervos, de om grăbit și speriat, inundă cortul regal. Cu frica rău ascunsă, Corvin își drese vocea și răspunse căpitanului său:

- În cazul lor este tocmai invers! Isprăvile le sunt spuse numai pe jumătate, altfel nimeni nu le-ar crede! Am crescut cu povești despre ei, iar tatăl meu - cel mai mare conducător de oști care a existat vreodată - mi-a istorisit multe fapte ale cavalerilor pe care, dacă le-aș fi auzit din altă gură, nu le-aș fi crezut în veci!

Așezat pe o pernă în colțul cortului, întocmai ca un turc, un bărbat grăsuț, cu nasul lung și bărbia răsucită în sus, înveșmântat în străie alese, apusene, privea cu interes întreaga scenă. Bărbatul era Marcio Galeotto, unul din marii învățați ai Europei și protejatul lui Corvin.

- Poate ai merita, căpitane să fii trimis după acești patru domni! interveni Galeotto, râzând, cu inconștiență proprie savanților care nu au purtat niciodată o sabie și nu cunosc puterea ei. Domnii din Valahia sunt aceiași care în ultimele luni au hărțuit și împuținat oastea lui Mahomed – cel despre care se spune că ar fi de neînvins! și, tot ei, se pare că au intrat noaptea în tabăra sultanului încercând să-l omoare în somn.

Jiskra îl blagoslovi pe vorbărețul învățat cu o privire din care dragostea lipsea cu desăvârșire, dar se mulțumi, în final, doar cu atât. Italianul, protejatul lui Corvin, era intangibil.

„Te prind eu odată și-o dată, purcelule plin de ifose, ce mi-ești! Tare mi-ar plăcea să-ți dau două perechi de palme peste botul tău grăsuț și roz; să te înveți minte să te mai bagi în treburile care nu te privesc” gândi cehul în timp ce zâmbea mieros și saluta adânc pe Galeotto. Apoi ieși, roșu de mânie din cort, să împlinească ciudata poruncă.

Afară, soldații comentau șușotit, cu gesturi aprinse, rușinoasa decizie a regelui lor. La vederea căpitanului, toate discuțiile încetară brusc. Unii oșteni, îndeosebi cei tineri mai sperau încă să primească poruncă a trece munți în Valahia și a da piept cu armata decimată deja a sultanului. Cei mai bătrâni însă, care pe lângă a mânuia armele, deprinseseră de mult și mersul întortocheat al politicii, știau că aşa ceva nu mai era cu putință.

O mie dintre ei fură puși grabnic sub comanda directă a lui Jiskra și încălecară gata să primească noi ordine. Spre surprinderea lor, cehul mâna unul din cai înăuntrul cortului în care era ținut, sub pază strașnică, Vlad, voievodul Valahiei

După câteva clipe, Jiskra ieși din cort ținând calul de dârlogi. Saua fusese schimbată, însă și acum avea un spătar neobișnuit de înalt, numai bun să sprijine pe soldatul cățărât în ea, care părea dus de pe lumea asta. De sub coiful de luptă purtat de toți soldații, ieșeau câteva fire lungi de păr alb, iar un ochi mai atent ar mai fi observat că cizmele ciudatului călăreț nu erau tocmai din cele purtate de oșteni, ci mai de soi, întocmai cu cele purtate de Drăculea un ceas mai devreme.

Calul fu mânăt între alți doi soldați călări, iar călărețul fu legat repede cu sfuri ale căror capete ajungeau în mâinile oștenilor care-l încadrau. În colonați câte trei, cei o mie de soldați părăsiră tabăra, galopând către miază-noapte.

Dintre corturi, întreaga oaste maghiară îi petrecu cu priviri înciudate, rușinate, negre.

La numai o clipă după pornirea soldaților, alți patru armăsari țâșniră, de sus, din pădurea ce se întindea deasupra taberei, în aceeași direcție. Fără o vorbă, stăpânii lor luară drumul prin pădure, gonind nebunește pe cărarea ce se întindea de-a latul muntelui, urmând cursul drumului mare. Ca de fiecare dată, cei patru știau fiecare ce gândește celălalt și ce au de făcut. Acum încercau să ajungă cât mai curând în fața celor o mie de oșteni ai lui Corvin și să pregătească o ambusadă.

Cei patru oameni se numeau: Stroe, Ler, Marcu și Mihnea și erau cavalerii Domnului Valahiei - Vlad Drăculea.

Drumul dinspre Brașov înspre Buda trecea mai întâi pe la Sibiu și, cale de câteva poște, se ținea aproape de munte. Cam la un ceas după ce părăsiseră tabăra, coloana condusă de Jiskra se văzu nevoită să se oprească din drum. În fața lor, un stejar mare, prăbușit la pământ, le închidea calea. Încă sub impresia celor spuse de Matei Corvin despre

cavalerii valahi, cehul ordonă imediat intrarea în formăție de luptă.

Nimeni însă nu apucă săbiile. Arcurile și sulițele lungi rămaseră și ele cuminți la locurile dinainte.

Turbat de furie, căpitanul ceh strigă iarăși ordinul de intrare în formăție de apărare. Vru să se repeadă la primul soldat de lângă el și să-l izbească peste față. Se opri însă ca trăsnit. De lângă el, bătrânul căpitan maghiar Farkas își trăsesese paloșul și-l țintuise în gâtul cehului.

- Mie, regele Matias nu mi-a poruncit nimic! spuse Farkas, țintuindu-l rece cu privirea pe Jiskra. Tu mi-ai zis să-mi iau oamenii și să vin cu tine. Acum văd că îl ținem ostatic pe Drăculea valahul, cel care i-a alungat pe turci și a oprit amenințarea lor asupra țării noastre. Dacă vrei să-i faci rău, noi de tine nu ascultăm!

- Te faci că nu înțelegi, câine? Măria Sa, Matias nu ți-a dat ordin direct, pentru că nu era timp. Vrei să-l faci scăpat pe valah? Vei plăti cu capul trădarea asta!

- Poate... răspunse Farkas cu voce slabă, parcă copleșită de rușine. Dar trădarea cealaltă aş plăti-o cu inima! Noi aşa ceva nu știm a face!

- Și cum ai să

Cehul nu-și mai putu termina vorba. Cei o mie de oșteni izbucniră în urale și-și ridicară săbiile în semn de salut. Din pădurea ce mărginea drumul, cei patru cavaleri români veneau spre ei.

Cu toții, cei mai bătrâni care luptaseră alături de valahi și înainte, ca și cei mai tineri care-i cunoșteau doar din povești, recunoscură pletele lungi, blonde și statura de urieș a lui Ler, iataganul turcesc purtat de Stroe, umerii largi și părul tăiat scurt al lui Marcu și privirea poruncitoare a lui Mihnea.

Jiskra se repezi cu pumnalul scos către Vlad, încă adormit și legat pe calul său. Cei doi oșteni, care îl aveau în grija, îi închiseră drumul îndreptându-și amenințător săbiile către el.

Cavalerul valah, cel înalt și blond, se repezi și el către voievod. Îl dezlegă și îl așeză cu grijă pe pământ. Îi cercetă cu ochi pricupet, la astfel de slujbe, trupul și capul, dar nu găsi decât o mică umflătură înspre ceafă.

- Și-a pierdut cunoștința de la lovitura asta! zise el către ceilalți cavaleri. Dar altceva îl ține încă adormit.

La câțiva pași mai încolo, Mihnea vorbi căpitelanului Farkas, singurul de care ascultau cei o mie de oșteni:

- Îți mulțumim, căpitane, pentru inima ta cinstită! Știm că ai înțeles poruncile regelui tău chiar dacă nu îți le-a spus direct!

- Regii sunt puși pe pământ de către Dumnezeu. Se cade să facem mai întâi lucrarea Domnului și apoi pe cea a regelui, răspunse bâtrânul oștean cu acel calm al omului care a luat o decizie fără întoarcere.

- Nu vă mai puteți întoarce. V-ar aștepta ștreangul. Faceți-ne dar onoarea de a veni cu noi peste munți și a lupta împreună pentru alungarea turcilor. Dacă vitejii noștri văd că le vin în ajutor o mie dintre soldații maghiari sunt în stare să se lupte cu cinci armate de-ale lui Mahomed! Iar turcii nu vor afla decât prea târziu că alte ajutoare nu ne mai vin!

- E singurul lucru pe care vrem și îl putem face, domnule Mihnea!

- Voi mergeți! Eu am să rămân cu Măria Sa până îl trezesc, zise Ler. Avem în jur destule ierburi să-i curățim sângele și capul de cele prafuri cu care ni l-au adormit! Mergeți! Până mâine vă ajungem din urmă!

- Și cum ai să-l trezești pe voievodul tău, cavaler? interveni sfruntător Jiskra. Otrava care l-a adormit este meșterită special de felcerii italieni care stau pe lângă Matias și nu are decât un singur leac! Dacă nu îl dăm după o zi, moare!

- O să ni-l spui tu, n-avea grijă! se auzi vocea pițigăiată a lui Stroe.

Cavalerul îi repezi cehului un picior în vîntre de-1 aruncă la cinci pași în spate. Apoi, își îndesă carâmbul cizmei în gura lui Jiskra și-i zise:

- Ne spui care-i antidotul pentru otrava asta acum sau după ce te schingiuim?

Își ridică pentru o clipă piciorul pentru a-l lăsa pe căpitan să vorbească.

- Schinguire? zise acesta cu dispreț. Halal cavaleri! și de la mine oricum nu scoateți nimic!

- Matale te înseli de două ori și ai făcut două mari greșeli! îl contrazise Stroe în stilul său caracteristic. Prima dată te înseli când zici că noi suntem cavaleri, a doua oară când zici că nu o să scoatem nimic de la tine. Află de la mine, că eu nu sunt cavaler, ci un om de rând, care-și apără copiii și măicuța și țara, iar pentru asta am să fac orice. Nu eu am pornit războiul ăsta! Dar, cu voia Domnului, eu am să-l termin! și tu sigur o chițai tot ce știi când o să te jupoi ca pe găină și o să te tăvălesc în sare! Iar cât despre cele două greșeli mari pe care le făcuși, ele sunt: unu, că te-ai născut în timpul nostru și doi, că ai îndrăznit a cugeta că poți să-l atingi pe Măria Sa, Vlad!

Stroe își îndesa din nou carâmbul în gura cehului. Nesimțitor la firicele de sânge care se scurgeau pe lângă cizma sa, făcu un semn din cap lui Marcu. Aceasta înțelese pe dată și veni lângă ei. Scoase cizmele din picioarele căpitanului și îi crestă de jur împrejur piciorul, puțin deasupra labei. Apoi, smulse traista cu merinde a celui mai apropiat oștean, scotoci scurt în ea și luă un drob de sare. Prinse pielea crestată a lui Jiskra, o trase în jos și îndesă sare pe rana săngerândă.

Cehul năduși într-o clipă, scoase un geamăt prelung, înăbușit de cizma lui Stroe, care îl apăsa și mai tare peste gură.

- Vorbește, domnule! îl rugă Ler. Nici mie și nici lui Stroe nu ne plac lucrurile astea.

- Ia mai lasă-l, frate! îl opri Stroe. Nouă ne mor copiii arși de viii în case și astă crede că am timp de ifosele lui! Fiecare clipă pe care o petrec acum departe de țară, o măsură în către vieți de român aş fi putut salva dacă eram acolo! Nu am timp de viermele asta!

Trase violent de pielea cehului și îi jupui complet talpa. Apoi, îl întrebă:

- Ne spui acum, cum îl trezim pe Vodă?

- Jur că nu pot! se tângui cehul. Stai! Nu mai trage! Ascultă-mă, domnule! Regele Matias a trimis vorbă înainte ca la Sibiu să ne aștepte unul din felcerii săi cu licoarea care-l va ține în viață pe voievodul vostru. Eu nu o am! Vă jur! știu doar că trebuie să o ia, altfel moare! Alt leac nu e!

- Cum îl cheamă pe felcer? continuă Stroe întrebările.

- Nici asta nu știu! Ajunși la Sibiu, felcerul va veni el la noi. Apoi, va fi la fel la Cluj și la Buda. Nici felcerii nu se știu între ei.

- Se vede treaba că Matias s-a temut de noi și a știut că-l vom scăpa pe Vlad! zise Mihnea înnegurat.

- Și dacă cehul minte?

- Dacă minte sau nu minte, frate Marcule, nu e mare osebire! Nu putem risca. Până am găsi noi leacul, Vodă ar putea fi mort. Mai bine prizonier la Buda! De acolo l-am scoat la cumva!

- De data asta ai câștigat! îi zise Stroe calm, ca unui prieten lui Jiskra. Dar am să te țin minte și am să te amintesc în rugăciunile mele, iar când am să te omor, am să-ți aprind o lumânare să-ți spele sufletul spurcat!

- Domnilor, noi mergem în Valahia! Dumneata, domnule Farkas și toți oștenii dumitale cred că ne veți însobi.

- Cum, domnule Mihnea? întrebă ungurul nedumerit. Renunțării aşa de ușor la voievodul Drăculea?

- Nu judeca greșit, domnule! Inimile fraților mei Stroe, Ler și Marcu sunt negre acum. L-au crescut pe Vlad ca pe copilul lor și apoi l-au slujit ca pe voievodul pe care Țara

îl aștepta de mult. Dar tocmai de aceea nu pot risca să-l lase să moară fără leacul felcerilor lui Corvin. Iar peste munți, pâlcuri de turci încă mai cutrera țara și ne ucid familiile.

- Să-mi fie cu iertare, domnule, nu am vrut să zic... Încolonarea! Pornim! ordonă Farkas cu voce aspră ce încerca să ascundă emoția ce-l cuprinsese în fața cavalerilor.

Coloana se depărta în goana cailor, lăsând pe Jiskra năuc și plin de sânge în mijlocul drumului. În urmă cu mai puțin de un sfert de ceas era comandantul a o mie de soldați pe care-i credea loiali și invincibili. Acum zacea plin de colb, lăsat singur cu un voievod captiv pe care avea ordin să-l ducă viu și în siguranță la Buda. Își scoase plosca cu apa și turnă peste rana de la picior. Răcni de durere, dar reuși cumva să strângă din dinți și să-și învelească talpa în pânza fină pe care o dădu împrejur de mai multe ori, aşa fel încât să nu-l doară prea tare când o atinge scarașii.

În stânga și în dreapta lui, pădurea venea până lângă drum, iar în față drumul era blocat de stejarul doborât de valahi.

Acum trebuia să urce singur pe voievod în șaua cea înaltă, să-l lege și să-l ducă cu grija până la Sibiu. Încă nu-i venea să creadă că toate astea se întâmplaseră cu adevărat! Reuși cu greu să-l urce pe voievod pe cal, apoi extenuat de efort și durere, înfuriat la culme, îi trânti românului un pumn în piept. Trezit pentru o clipă, sau o fi fost poate numai vreun răspuns ciudat al trupului la forța loviturii, Vlad deschise ochii săi mari și pătrunzători și rămase cu privirea pironită spre Jiskra. Soldat încercat și trecut prin multe, căpitanul se sperie cumplit, poate pentru prima dată în viață lui! Era în ochii aceia reci un iz de moarte și răzbunare; năvălea din ei un jurământ rostit molcom din lumea celor duși, un jurământ pe care niciun muritor nu-l mai putea întoarce.

„Am căpiat! Cum să fie altfel, decât reci și înfricoșători, ochii unui dus pe jumătate dintre noi” gândi cehul.